

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że dla celów stwierdzenia istnienia „wcześniejszego prawa” w rozumieniu tego przepisu nie jest wymagane, aby właściciel tego prawa mógł zakazać używania późniejszego znaku towarowego przez właściciela tego znaku.
- 2) Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy 2008/95 należy interpretować w ten sposób, że osobie trzeciej można przyznać „wcześniejsze prawo” w rozumieniu tego przepisu, w sytuacji gdy właścicielowi późniejszego znaku towarowego przysługuje jeszcze starsze prawo, uznane przez prawo danego państwa członkowskiego, w odniesieniu do zarejestrowanego jako znak towarowy oznaczenia, o ile na mocy tego prawa właściciel późniejszego znaku towarowego i jeszcze starszego prawa nie może już zakazać na podstawie swojego jeszcze starszego prawa używania przez osobę trzecią jej późniejszego prawa.

(¹) Dz.U. C 189 z 17.5.2021

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 czerwca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – Get Fresh Cosmetics Limited/Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba

(Sprawa C-122/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 87/357/EWG – Artykuł 1 ust. 2 – Zakres stosowania – Produkty nieżywnościowe, które mogą zostać pomyłone ze środkami spożywczymi – Pojęcie – Ryzyko uduszenia, zatrucia, przebicia lub niedrożności przewodu pokarmowego – Domniemanie niebezpiecznego charakteru – Brak – Dowód]

(2022/C 284/09)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Get Fresh Cosmetics Limited

Strona przeciwna: Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba

przy udziale: V.U.

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy Rady 87/357/EWG z dnia 25 czerwca 1987 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących produktów, których wygląd wskazuje na przeznaczenie inne niż rzeczywiste, zagrażających zdrowiu lub bezpieczeństwu konsumentów, powinno się interpretować w ten sposób, że nie jest konieczne wykazanie za pomocą obiektywnych i potwierdzonych danych, iż okoliczność umieszczenia w jamie ustnej, wyssania lub połknięcia produktów, które nie są wprawdzie środkami spożywczymi, lecz ze względu na swój kształt, zapach, kolor, wygląd, opakowanie, etykiety, pojemność lub wielkość mogą zostać uznane przez konsumentów, w szczególności przez dzieci, za środki spożywcze, a w konsekwencji mogą zostać spożyte poprzez umieszczenie ich w jamie ustnej, wyssanie lub połknięcie, wiąże się z zagrożeniem i może skutkować na przykład uduszeniem, zatruciem, przebiciem lub niedrożnością przewodu pokarmowego. Niemniej jednak właściwe organy krajowe powinny ocenić w każdym poszczególnym przypadku, czy dany produkt spełnia przesłanki wymienione w tym przepisie, i uzasadnić, że ma to miejsce.

(¹) Dz.U. C 182 z 10.5.2021.